

Reactie op een artikel over het "revolutionaire" Twentse Banenplan

Als Han Pape in een artikel in de Roskam de handschoen toewerpt dan mag ik die in dit geval niet laten liggen.

In zijn beschouwing over het Twentse revolutionair banenplanballonnetje van CDA in Enschede zijn we het snel met elkaar eens. Ik kan me vinden in zijn kwalificatie van 'negentiende eeuws plan' voor wat ik liever een onbestaanbaar en asociaal idee zou willen noemen om mensen gedwongen voor minder dan het minimumloon te laten werken.

Maar wanneer hij stelt dat 'niemand zal tegenspreken dat de verzorgingsstaat volkomen is vastgedraaid en onbetaalbaar is geworden' ben ik het maar ten dele met hem eens.

Ja, de bureaucratie en de managerscultuur als gevolg van de marktwerking moeten wat ons betreft worden bestreden en weggesneden, vooral in de zorg en de re-integratie. Liever vandaag dan overmorgen. En ja, de WAO is destijds gebruikt als dumpplek voor mensen die voor bedrijven niet meer bruikbaar leken. Maar weet dan wel dat, nu de WAO daarvoor niet meer als sociale dumpplaats misbruikt kan worden, de mensen gedwongen terecht komen in 'eigen schuld, en dikke bult' wegwerpbanen voor ZZP'ers (zelfstandigen zonder personeel), die maar lekker zelf - voor 'hun eige' - hun ziekte- en pensioenvoorzieningen moeten zien te regelen. Mijn grote bezwaar maak ik tegen het als algemeen aanvaard stellen van de 'onbetaalbaarheid van de verzorgingsstaat'. Ook Pape weet toch ook dat de hoogte van de collectieve prijs voor sociale voorzieningen een politieke keuze is, waarbij 'onbetaalbaar' slechts een kwalificatie is, die alle nuance verdient. Is hij er ook genoeg van doordrongen dat de collectieve baten van deze voorzieningen onderschat en onvolprezen zijn?

Han Pape kent nogal wat mensen, ook in zijn eigen omgeving. Ik ken er een paar uit mijn buurt. En ik prijs mezelf gelukkig dat we collectieve voorzieningen hebben, mede namens hen.

Laten we het dus eens hebben over de baten van de verzorgingsstaat en hoe die nu helaas al dertig jaar aan afbraak onderhevig zijn. Mijn ervaring is dat diegenen die onze sociale voorzieningen linkse hobby's noemen dezelfde mensen zijn die hun vingers aflikken bij dit kabinetsbeleid.

Als we weten dat de 10 % rijkste huishoudens in ons land 60 % van het totale particulier vermogen bezitten en slechts 2 % van dat particulier vermogen in bezit is van de maar liefst 60 % van de huishoudens met met de minste bezittingen, dan hoop ik dat hij snapt dat we bijvoorbeeld de zorgpremie inkomensafhankelijk willen maken en daarmee een evenrediger verdeling van de lasten krijgen.

Vincent Mulder
SP raadslid